

ת"פ 22951/08/14 - מדינת ישראל נגד יקיר ודעי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 22951-08-14 מדינת ישראל נ' ודעי(עציר) 06 ספטמבר 2015

בפני
בעניין: כב' השופטת דנה כהן-לקח
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

יקיר ודעי (עציר)

הנאשם

גזר-דין

רקע

1. ביום 29.4.2015 הורשע הנאשם בהתאם להודאתו בהליך שבכותרת - ת"פ 22951-08-14 (להלן: התיק העיקרי), בעבירות אשר יוחסו לו בכתב-אישום מתוקן כדלקמן: התפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע גניבה לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין או החוק); גניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין; פריצה לרכב בכוונה לבצע גניבה לפי סעיף 413 סיפא לחוק; ניסיון להונאה בכרטיס חיוב לפי סעיף 17 לחוק כרטיסי חיוב, התשמ"ו-1986 (להלן: חוק כרטיסי חיוב) בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין; הונאה בכרטיס חיוב לפי סעיף 17 לחוק כרטיסי חיוב (3 עבירות); וכן קבלת דבר במרמה לפי סעיף 415 רישא לחוק העונשין.

בנוסף, הנאשם צירף לפניי את ת"פ 24745-03-15 (להלן: התיק המצורף). במסגרת התיק המצורף הנ"ל, הורשע הנאשם לפי הודאתו בריבוי עבירות של הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין.

2. כתב-האישום המתוקן בתיק העיקרי מחזיק ששה אישומים:

על-פי החלק הכללי לכתב-האישום המתוקן, בלילה שבין התאריכים 1.8.2014 ל- 2.8.2014, בין השעות 23:00 ל- 04:00, התארח הנאשם יחד עם תום חן (להלן: תום) וחברים נוספים למשך מספר שעות, בבית של ידידתו הקטינה של הנאשם - ס.ש (להלן: הקטינה). באותו הלילה, אביה של הקטינה ובת זוגתו (להלן: המתלונן, המתלוננת או המתלוננים בהתאמה) לא שהו בבית, ועובדה זו הייתה ידועה לנאשם וכן לתום. הנאשם, תום והאחרים עזבו את ביתה

של הקטינה בסביבות השעה 04:00, כשהקטינה נועלת את הבית. זמן קצר לאחר מכן, הנאשם, תום וכן קטין בשם א.ג., חזרו לבית הקטינה, וביצעו את העבירות כפי שיפורטו להלן.

על-פי האישום הראשון, ביום 2.8.2014, בשעות 04:00-07:00, התפרץ הנאשם ביחד עם תום ועם הקטין א.ג. (להלן: השותפים ו/או האחרים) לבית המתלוננת, לאחר שנכנסו לתוכו דרך אחד מחלונות הבית אותו פתחו. הנאשם ושותפיו הסתובבו בתוך הבית, חיטטו בו וגנבו מתוכו פריטים רבים ובהם: שלושה כרטיסי אשראי, פנקס שיקים, מחשב נייד, מכשיר טלפון נייד מסוג גלקסי, מכשיר אקס בוקס, תכשיטים, כרטיס רב קו, מסמכים אישיים (ובהם תעודת זהות, רישיון נהיגה וכרטיס קופת חולים), שיק על סך 2,773 ₪ וכן כסף מזומן בסך 50 ₪. בנוסף, לקחו הנאשם ושותפיו מפתחות רכב מסוג סקודה. הנאשם והקטין א.ג. נכנסו לרכב, והנאשם ניסה לבטל את הקודן של הרכב, ללא הצלחה. בגין אישום זה, הורשע הנאשם לפי הודאתו בעבירות של התפרצות למקום מגורים, גניבה ופריצה לרכב בכוונה לבצע גניבה.

על-פי האישום השני, ביום 2.8.2014, בשעות 08:17 ו- 13:17, ניסו הנאשם והאחרים לבצע ברשת האינטרנט הזמנות של שלושה מכשירי טלפון נייד מסוג איפון בסך כולל של 11,563 ₪, תוך שימוש בכרטיסי האשראי של המתלוננת. ההזמנות לא אושרו, מכיוון שכרטיסי האשראי נחסמו על-ידי המתלוננת. בגין אישום זה, הורשע הנאשם לפי הודאתו בעבירה של ניסיון להונאה בכרטיס חיוב.

על-פי האישום השלישי, ביום 2.8.2014, בסמוך לשעה 22:00, השתמשו הנאשם והאחרים בכרטיסי האשראי של המתלוננת וביצעו באמצעותם שלוש רכישות של פרטי לבוש שונים בחנות אדידס, וזאת בסכום כולל של 1959.30 ₪. בגין אישום זה, הורשע הנאשם לפי הודאתו בעבירה של הונאה בכרטיס חיוב.

על-פי האישום הרביעי, ביום 2.8.2014, בסמוך לשעה 22:00, השתמשו הנאשם והאחרים באחד מכרטיסי האשראי של המתלוננת וביצעו באמצעותו שלוש רכישות במסעדה, וזאת בסכום כולל של 388 ₪. בגין אישום זה, הורשע הנאשם לפי הודאתו בעבירה נוספת (שנייה במספר) של הונאה בכרטיס חיוב.

על-פי האישום החמישי, ביום 2.8.2014, בין השעות 15:00 ל- 20:30, ביצע הנאשם חמש רכישות של אפליקציות ממכשירו הנייד, וזאת באמצעות אחד מכרטיסי האשראי של המתלוננת, בסכום של 153.70 ₪. בגין אישום זה, הורשע הנאשם לפי הודאתו בעבירה נוספת (שלישית במספר) של הונאה בכרטיס חיוב.

על-פי האישום השישי, ביום 6.8.2014, בסמוך לשעה 16:00, קנה הנאשם אופנוע השייך למר יונה (להלן: יונה). הנאשם קבע עם יונה להיפגש עמו ברחוב שבתאי הנגבי בירושלים ויונה הגיע למקום עם האופנוע. הנאשם חתם על זיכרון דברים עם יונה לשם רכישת האופנוע תמורת 10,000 ₪. הנאשם שילם ליונה באמצעות שיק בסך 10,000 ₪ על שמו של מר כהנא משה, אשר המתלוננת הייתה מיופת חתימה עליו, וקיבל את האופנוע לידיו. אין חולק כי לאחר שהתבררו פרטי האירוע, האופנוע הוחזר ליונה. בגין אישום זה, הורשע הנאשם לפי הודאתו בעבירה של קבלת דבר במרמה.

3. אשר לתיק המצורף - הרי הוא קשור בעובדותיו לתיק העיקרי שלפניי. בהתאם לעובדות כתב-האישום (שלא תוקן) בתיק המצורף, ביום 15.8.2014 הוגש כנגד הנאשם כתב-האישום בתיק העיקרי, ובמקביל הוגשה כנגדו בקשה למעצרו עד תום ההליכים (מ"ת 22955-08-14). במסגרת הליך המעצר, הורתה כב' השופטת ג'ויה סקפה-שפירא ביום 6.1.2015 על שחרור הנאשם למעצר בית מלא בתנאים כדלקמן: פיקוח אמו או סבתו 24 שעות ביממה; הפקדה כספית של הנאשם; התחייבות עצמית; וכן ערבות צד ג' של המפקחות (להלן: ההוראה החוקית). החל מיום 26.1.2015 ועד ליום 9.3.2015 הפר הנאשם את ההוראה החוקית שניתנה בעניינו ולא נכח בבית ב-11 הזדמנויות שונות. בגין כך, הורשע הנאשם לפי הודאתו בריבוי עבירות של הפרת הוראה חוקית.

4. במסגרת הסדר הטיעון בין הצדדים, הוסכם כי העונש בתיק המצורף יעמוד על מאסר על תנאי בלבד. אשר לתיק העיקרי - הוסכם כי הנאשם יופנה לשירות המבחן לצורך עריכת תסקיר בעניינו, בלא שהושגה הסכמה לעניין העונש.

תסקיר שירות המבחן

5. מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשם הנו רווק, כבן 20. טרם מעצרו, התגורר הנאשם לסירוגין בבית סביו ובבית אמו בירושלים. הנאשם הנו בן יחיד להוריו, אשר התגרשו כשהיה כבן 3. לאורך השנים, עבר הנאשם בין מסגרות חינוך שונות, וזאת לצד תנודות בתפקודו ובעיות התנהגות. בין היתר, שהה כשלוש שנים בפנימייה בצו בית-משפט. הנאשם גויס לצה"ל, אולם ערק מן השירות לאחר שסיים טירונות כללית, ומיד לאחר מכן נעצר בגין ביצוע העבירות נשוא התיק העיקרי לפניי. הנאשם היה עצור כארבעה חודשים מאחורי סורג ובריח, לאחר מכן שוחרר למעצר בית מלא למשך כחודשיים, ואז נעצר שוב מאחורי סורג ובריח בגין הפרת תנאי השחרור המגבילים (בגין אותן הפרות, הוגש כנגד הנאשם כתב האישום בתיק המצורף). בשיחה עם שירות המבחן תיאר הנאשם קשיים עמם הוא מתמודד במהלך מעצרו. מהתסקיר עוד עולה כי לנאשם הרשעה קודמת אחת בעבירת גניבה.

אשר לעבירות בגין הורשע - הנאשם הודה בביצוע המעשים שיוחסו לו בכתב-האישום בתיק העיקרי ובתיק המצורף. הנאשם קשר את התנהגותו הבעייתית, לצורך שלו בשייכות ובתחושת כוח. הוא ביטא צער על הפגיעה בידידתו הקטינה ובבני משפחתה. אשר לעבירה של הפרת הוראה חוקית, הנאשם טען כי רצה לשוב לבית המעצר, במטרה לקדם את ההליך המשפטי בתיק העיקרי. שירות המבחן התרשם כי הנאשם מתקשה לבחון את השפעת התנהגותו על בני משפחתו וכן מתקשה להתבונן באופן בוגר ורציני בבחירתו להפר את האמון שניתן בו במסגרת שחרורו לחלופת מעצר.

בכל הנוגע לשילוב הנאשם באפיק טיפולי - בשיחה עם שירות המבחן ביטא הנאשם נכונות לקחת חלק בכל תהליך טיפולי שיוצע לו, אולם התקשה להצביע על התנהגות אותה הוא מעוניין לשנות. שירות המבחן התרשם כי הנאשם התבטא לפניו באופן מניפולטיבי, תוך ניסיון לרצות ובמטרה להוביל להקלה בעונשו. הערכת שירות המבחן הייתה כי הנאשם אינו חווה מצוקה משמעותית נוכח התנהגותו נשוא העבירות, וכי המוטיבציה שהנאשם ביטא אינה נשענת על מודעות ובשלות לתהליך טיפולי משמעותי.

כגורמי סיכון נשקלו מורכבות הרקע המשפחתי של הנאשם, אשר משפיע אף על מצבו הרגשי לאורך השנים, קשייו של הנאשם בהשתלבות ובהתמדה במסגרות פורמאליות, מגמה של חוסר יציבות, בעיות תפקוד וקושי בריסון דחפים ובהצבת גבולות, וכן העדר רתיעה מהחוק כפי שעולה מכתב-האישום בתיק המצורף נוכח הפרת תנאי שחרורו ממעצר. ההתרשמות היא כי בשנים האחרונות, חלה החמרה במידת חשיפתו של הנאשם לחברה שולית, וכך הוא הושפע לרעה והפנים דפוסי חשיבה והתנהגות שוליים. בנוסף, ההתרשמות היא כי הנאשם בעל צורך בהשתייכות ובהוכחת גבריות. **כגורמי סיכוי לשיקום** נשקלו גילו הצעיר של הנאשם, העדר עבר פלילי משמעותי, ההרתעה שבעצם מעצרו הנוכחי, וכן יכולתו של הנאשם להתייחס לפגיעה במתלוננים.

בהתחשב במכלול השיקולים האמורים, ונוכח הערכת שירות המבחן כי הנאשם אינו בשל לטיפול משמעותי ויתקשה להיעזר במסגרת טיפולית, לא בא שירות המבחן בהמלצה שיקומית בעניינו. בתסקיר צוין כי נוכח גורמי הסיכון שפורטו לעיל, ישנה חשיבות בהטלת ענישה מוחשית וקונקרטית, ובכללה הטלת פיצוי לטובת המתלוננים.

טיעוני הצדדים לעונש

6. מאחר שבין הצדדים הושגה הסכמה עונשית בנוגע לתיק המצורף בלבד כאמור לעיל, טיעוניהם של באי-כוח הצדדים לפני התמקדו בעבירות בגין הורשע הנאשם בתיק העיקרי.

7. בא-כוח המאשימה, עו"ד אריה ברנד, עמד על נסיבות ביצוע העבירות בתיק העיקרי, על חומרת המעשים ועל הערכים שנפגעו בגינם. לגישת המאשימה, מתחמי הענישה ההולמת בתיק העיקרי הנם: 15 עד 40 חודשי מאסר בפועל בגין עבירות ההתפרצות למקום מגורים, הגניבה והפריצה לרכב נשוא האישום הראשון; 10 עד 24 חודשי מאסר בפועל בגין העבירות לפי חוק כרטיסי חיוב נשוא האישומים השני, השלישי, הרביעי והחמישי; וכן 4 עד 12 חודשי מאסר בפועל בגין העבירה של קבלת דבר במרמה נשוא האישום השישי. אשר לעונש המתאים - בא-כוח המאשימה עתר להטיל על הנאשם עונש כולל של 24 חודשי מאסר בפועל. בהקשר זה, טען בא-כוח המאשימה כי מן הראוי להחמיר בעונשו של הנאשם שלפניי ביחס לעונש שהושת על תום, שותפו של הנאשם לביצוע מרבית העבירות בתיק העיקרי (אשוב ואתייחס לכך בהמשך הדברים). בא-כוח המאשימה תמך את טענותיו לעונש באסמכתאות שהגיש מן הפסיקה.

8. מנגד, בא-כוח הנאשם, עו"ד חסן אשרף, טען כי ראוי לקבוע מתחם ענישה הולמת אחד ביחס לכלל העבירות שבביצוען הודה הנאשם בתיק העיקרי. לגישת הסנגור, מתחם ענישה זה נע ממספר חודשי מאסר בפועל ועד 15 חודשי מאסר בפועל, בגין מכלול העבירות בהן הורשע הנאשם. הסנגור עמד על הנסיבות לקולא בעניין מרשו, לרבות הגיל הצעיר בעת ביצוע העבירות, וביקש להסתפק בימי מעצרו של הנאשם עד כה (כ- 11 חודשים). בנוסף, טען הסנגור כי עונשו של הנאשם ראוי שיהא מקל ביחס לעונש שנגזר על תום, שותפו של הנאשם למרבית העבירות בתיק העיקרי.

הנאשם בדבריו לפניי הביע צער על ביצוע המעשים.

התיק המצורף - העונש המוסכם

9. כאמור, הצדדים הסכימו כי יוטל על הנאשם עונש מאסר מותנה בגין ריבוי העבירות של הפרת הוראה חוקית בהן הורשע הנאשם במסגרת התיק המצורף. לאחר שבחנתי את העונש המוסכם הנ"ל ביחס למתחם העונש ההולם את המעשים הנדונים; ולאחר ששוכנעתי כי מתקיים איזון ראוי בין התועלת שבעונש המוסכם עבור הנאשם, לבין התועלת לאינטרס הציבורי; ראיתי לכבד את הסכמת הצדדים בעניין זה.

התיק העיקרי - ריבוי עבירות

10. כאמור, הנאשם הורשע במסגרת התיק העיקרי בעבירות של התפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע גניבה, גניבה, פריצה לרכב, ניסיון להונאה בכרטיס חיוב, הונאה בכרטיס חיוב (3 עבירות), וכן קבלת דבר במרמה. כל זאת, במסגרת ששה אישומים שיוחסו לנאשם בכתב-האישום המתוקן. בנסיבות אלה, מתעוררת שאלה האם יש לראות בכל אישום "אירוע" נפרד לצורך קביעתם של מתחמי ענישה הולמת; או שמא יש לראות במכלול האישומים נשוא כתב-האישום המתוקן "אירוע" אחד, בגינו ייקבע מתחם עונש הולם אחד כולל (ראו: סעיף 40ג לחוק העונשין).

נראה כי בשאלה זו ניתן להצביע על פנים לכאן ולכאן: מחד גיסא, ניתן לסבור כי מדובר באותה מסכת עבריינית, עם זיקה הדוקה בין המעשים. כך הוא הדבר, שכן במסגרת ביצוע העבירות נשוא האישום הראשון לכתב-האישום המתוקן, נגנבו כרטיסי האשראי והשיקים בהם עשה הנאשם שימוש לצורך ביצוע העבירות נשוא יתר האישומים. כמו-כן, כלל העבירות בוצעו בסמיכות זמנים ממשית זו לזו (העבירות נשוא האישומים הראשון, השני, השלישי, הרביעי והחמישי בוצעו באותו היום, ואילו העבירה נשוא האישום השישי בוצעה ימים בודדים לאחר מכן). זאת ועוד; העבירות בכלל האישומים הביאו לפגיעה באותה מתלוננת (אף כי באישום השישי נגרמה פגיעה באדם נוסף - מר יונה, שהעסקה שערך למכירת האופנוע שלו לנאשם בוטלה, אף כי בעקבות ביטול העסקה, קיבל מר יונה את האופנוע בחזרה לידיו). נראה כי לפי מבחן "הקשר ההדוק", ראוי לקבוע מתחם ענישה הולמת אחד בגין כלל העבירות נשוא התיק העיקרי, בהיותן בגדר "אירוע" אחד. ודוק, במסגרת הקביעה של המתחם הנ"ל, מן הראוי ליתן משקל לכך שהנאשם ביצע מספר "מעשים" כמובנו של מונח זה בסעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982. הדבר ישווה מידה של חומרה שתשפיע על קביעתו של מתחם העונש ההולם הכולל (ראו והשוו: ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014) -גישתם של כב' השופטת ברק-ארז בפיסקה 5 ואילך לפסק-דינה, וכב' השופט פוגלמן בפיסקה 2 לפסק-דינו; עוד ראו והשוו: רע"פ 4660/14 קיסלמן נ' מדינת ישראל (7.5.2015) מפי כב' השופט מלצר; ע"פ 5643/14 עיסא נ' מדינת ישראל (24.6.2015) מפי כב' השופט זילברטל; וכן: ע"פ 6341/14 בן אישטי נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (8.7.2015) מפי כב' השופט ג'ובראן).

מאידך גיסא, האישום הראשון העוסק בעבירות התפרצות וגניבה, נבדל מן האישומים השני, השלישי, הרביעי והחמישי אשר עניינם בעבירות לפי חוק כרטיסי חיוב, ואלה נבדלים מן האישום השישי שעניינו בעבירה של קבלת דבר במרמה. מדובר בעבירות השונות באופיין ובמהותן, והן ניתנות להפרדה מבחינה מהותית וכתב-האישום הראשון, באופן שאינו מלאכותי. בהתאם למבחן "הצורני-העובדתי", ניתן לטעון כי ראוי לקבוע מתחמים נפרדים בגין האישום הראשון, בגין האישומים השני עד החמישי, ובגין האישום השישי (ראו והשוו: גישת כב' השופט דנציגר בע"פ 4913/10 ג'אבר הנ"ל, פסקאות 24, 29 עד 31 לפסק-דינו). בהמשך לדברים האמורים, אני רואה לציון כי אף לפי הגישה האחרונה שמצדדת בקביעתם של מתחמי ענישה הולמת נפרדים בגין האישומים השונים, לא ניתן להתעלם מן הזיקה הממשית בין ששת האישומים, באופן המצדד בגזירת עונש כולל בעטים, תוך חפיפה מסוימת של העונשים בגין כל אישום (ראו: סעיף

40ג(ב) לחוק העונשין).

11. בנסיבות העניין, לא ראיתי להכריע בין שתי הגישות הפרשניות למונח "אירוע" כפי שפורטו לעיל. תחת זאת, אקבע מתחמים נפרדים לאישום הראשון; לאישומים השני עד החמישי; וכן לאישום השישי (בהתאם למבחן "הצורני-העובדתי"). לצדם, אקבע מתחם כולל המתייחס לכלל האישומים בגינם הורשע הנאשם (בהתאם למבחן "הקשר ההדוק"). לאחר מכן, אגזור את העונש המתאים בגדרי המתחמים שייקבעו.

התיק העיקרי - מתחמי הענישה ההולמת

12. על-פי סעיף 40ג(א) לחוק העונשין, יש לקבוע את מתחם הענישה ההולמת בהתאם לעקרון ההלימה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות ובמדיניות הענישה הנהוגה.

13. אשר לעבירות בהן הורשע הנאשם במסגרת האישום הראשון (התפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע גניבה, גניבה והתפרצות לרכב בכוונה לבצע גניבה) - **הערכים החברתיים** המונחים בבסיס העבירות האמורות עניינם בשמירה על קניינו ורכושו של הפרט, וכן הגנה על הפרטיות ועל תחושת הביטחון האישי של בני-החברה. אוסיף כי התפרצות לביתו של אדם במטרה לגנוב את רכושו וכן התפרצות לרכב בכוונה לבצע גניבה, טומנות בחובן גם פוטנציאל להתפתחות אלימה, העלולה להוביל לפגיעות בגוף וחלילה גם בנפש.

בחינת **נסיבות ביצוע עבירות הרכוש** הנ"ל מלמדת כי הנאשם התארח בביתה של ידידתו הקטינה, ביחד עם חברים נוספים. משלמדו הנאשם וחבריו כי אביה של הקטינה ובת-זוגו אינם נמצאים בבית, גמלו בליבם להתפרץ לבית בהמשך אותו הלילה בכוונה לבצע גניבה. בסמוך לאחר העזיבה של בית הקטינה בשעת לילה מאוחרת, שב הנאשם בצוותא חדא עם שותפיו, והללו נכנסו יחדיו לבית המתלוננים דרך חלון הבית. הנאשם ושותפיו פעלו יחדיו כחבורה, וגנבו מן הבית רכוש בעל ערך, הן מבחינה כספית והן מבחינה אישית. בנוסף, נטלו הנאשם והאחרים את מפתחות רכבה של המשפחה והתפרצו לתוכו, תוך שהנאשם ניסה לנתק את מנגנון הקודן של הרכב, ללא הצלחה. במעשיו האמורים, מעל הנאשם באמון שנתנה ידידתו הקטינה בו ובחבריו. כמו כן, ניצל הנאשם באופן מכוער את הכנסת האורחים של ידידתו הקטינה, ואת המידע שהיה בידיו כי הורי הקטינה אינם בבית. חלקו היחסי של הנאשם בביצוע עבירות הרכוש הוא משמעותי, בהיותו מי שהיה הידיד של הקטינה שבני החבורה התארחו בביתה, ובהיותו מי שהתפרץ יחד עם אחרים לתוך הבית וכן ניסה לפרוץ את קודן הרכב של משפחת הקטינה, והכל למען בצע כסף. אוסיף כי ניתן לשער את הבהלה, את עוגמת הנפש ואת תחושת אובדן הפרטיות והביטחון האישי שחשו הקטינה והמתלוננים בעת שגילו כי ביתם נפרץ ורכושם נגנב, בעוד הקטינה נמה את שנתה בבית. לצד החומרה הגלומה במעשים האמורים, ראוי לתת את הדעת לכך שביצוע המעשים לא לווה בתחכום מיוחד, וכי הנאשם ושותפיו לא הצטיידו בכלי פריצה אלא נכנסו לתוך הבית דרך אחד מחלונותיו אותו פתחו.

מדיניות הענישה הנוהגת מלמדת כי בגין עבירות הרכוש בהן עסקינו, נוהגים בתי המשפט להטיל עונשי מאסר בפועל ממשיים מאחורי סורג ובריח. בהקשר זה, קבע כב' השופט שהם כי:

"עבירות ההתפרצות והגניבה, הפכו, למרבה הצער, לנפוצות במחוזותינו, הן פוגעות ברכושו של הציבור, מערערות קשות את תחושת בטחונו, ומנפצות לרסיסים את התפיסה לפיה ביתו של אדם הוא מבצרו. בית משפט זה עמד, לא פעם, על כך שחומרתן של העבירות, לצד נפוצותה של התופעה, מצריכות נקיטת יד קשה עם העבריינים".

(רע"פ 398/14 ערג' נ' מדינת ישראל (16.3.2014)).

באופן כללי, ניתן לומר כי כאשר מדובר במקרה בודד של התפרצות לבית מגורים וגניבה בצוותא, אושרו לא פעם מתחמי ענישה הולמת שנעו מלפחות 10 חודשי מאסר בפועל ועד 24 חודשי מאסר בפועל ויותר (ראו והשוו למשל: רע"פ 7683/13 פרלמן נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (23.2.2014) שניתן במושב תלאת; עפ"ג (י-ם) 21338-11-13 גנימאת נ' מדינת ישראל, פסקה 2 (6.1.2014); עפ"ג (י-ם) 38716-02-14 אבו זאיידה נ' מדינת ישראל, עמ' 7, ש' 5 (25.6.2014); עפ"ג (חי') 64551-10-13 זינו נ' מדינת ישראל, פסקה י"ד (6.2.2014)). אזכיר כי בענייננו, במסגרת האישום הראשון הורשע הנאשם בעבירה נוספת של פריצה לרכב.

בהתחשב בערכים שנפגעו ובעוצמת הפגיעה בערכים אלה; בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירות; בהתחשב במדיניות הענישה הנוהגת; ובשים לב לעקרון ההלימה כעקרון מנחה בענישה; אני סבורה כי מתחם העונש ההולם לעבירות נשוא האישום הראשון בתיק העיקרי (התפרצות למקום מגורים, גניבה והתפרצות לרכב, בצוותא חדא) נע מ-12 ועד 24 חודשי מאסר בפועל.

14. אשר לעבירות בהן הורשע הנאשם במסגרת האישומים השני עד החמישי (עבירה אחת של ניסיון להונאה בכרטיס חיוב, ושלוש עבירות של הונאה בכרטיס חיוב) - **הערכים החברתיים** המונחים בבסיס עבירות אלה ענינם בהגנה על קניינו וממונו של הפרט וכן הגנה על תחושת ביטחונו האישי. פסיקתם של בתי-המשפט עמדה לא אחת על החומרה הטמונה בעבירות אלה, הן בשל הנזק הכלכלי הנגרם בעטין והפגיעה ביציבות המסחרית במשק, והן מאחר שמדובר בעבירות נפוצות אשר מחד גיסא הן קלות לביצוע, ומאידך גיסא קיים קושי לחשוף את מבצען. יחד עם זאת, יש לציין כי מדובר בעבירות מסוג עוון, וראוי לבחון את נסיבות ביצוען בכל מקרה לגופו.

בחינת **נסיבות ביצוע העבירות** במקרה דנן מעלה כי הנאשם, יחד עם שותפיו לביצוע העבירות, עשו שימוש בכרטיסי אשראי שגנבו מדירת המתלוננת, וזאת בהזדמנויות שונות. תחילה, עשו הנאשם ושותפיו ניסיון לרכוש באמצעות כרטיסי האשראי מכשירי טלפון נייד בסך של כ- 11,500 ₪. ניסיון זה לא צלח בשל חסימת כרטיסי האשראי. בהמשך, הנאשם ושותפיו רכשו באמצעות כרטיסי האשראי אותם גנבו מבית המתלוננת, ביגוד, מזון ואפליקציות לטלפון הנייד של הנאשם בסכום כולל של כ- 2,500 ₪. מדובר בסכום כסף בלתי זניח, אשר ברי כי יש בו כדי לגרום לפגיעה כספית במתלוננת, ולחילופין בחברת האשראי. לכך נלווה הצורך של המתלוננת בחסימת כרטיסי האשראי הגנובים ובהשגת כרטיסי אשראי חלופיים, על הטרחה ועוגמת הנפש הכרוכים בכך.

בחינת **הענישה הנוהגת** מעלה כי בתי-המשפט נוהגים להטיל בגין עבירה בודדת לפי סעיף 17 לחוק כרטיסי חיוב, עונשים הנעים מענישה מוחשית אשר אינה כוללת רכיב של מאסר בפועל; דרך הטלת עונשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות; וכלה בהטלת עונשי מאסר בפועל לריצוי ממש. הכל, בהתאם לנסיבות המעשה (לרבות מספר העבירות לפי חוק כרטיסי חיוב, היקף הנזק שנגרם וביצוען של עבירות נלוות) וכן בהתאם לנסיבות העושה (ראו למשל:

ע"פ (מחוזי נצ') 1496/05 קוגן נ' מדינת ישראל (14.2.2006); עפ"ג (מחוזי ת"א) 27429-12-13 מדינת ישראל נ' סייד (20.1.2014); ת"פ (שלום רמ') 30765-08-11 מדינת ישראל נ' בן אמרה (10.10.2013); ת"פ (שלום אילת) 39531-10-10 מדינת ישראל נ' פייזיביוף (21.2.2012).

בהתחשב בערכים שנפגעו ובעוצמת הפגיעה בערכים אלה; בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירות; בהתחשב במדיניות הענישה הנוהגת; ובשים לב לעקרון ההלימה כעקרון מנחה בענישה; אני סבורה כי מתחם העונש ההולם לכלל העבירות נשוא האישומים השני, השלישי הרביעי והחמישי (עבירה אחת של ניסיון להונאה בכרטיס חיוב ושלוש עבירות של הונאה בכרטיס חיוב באמצעות כרטיסי אשראי שהנאשם גנב מהמתלוננת ביחד עם אחרים) נע ממספר בודד של חודשי מאסר בפועל ועד שנת מאסר בפועל.

15. אשר לעבירה בה הורשע הנאשם במסגרת האישום השישי (קבלת דבר במרמה) - **הערכים החברתיים** המונחים בבסיס עבירה זו, תכליתם להגן על קניינו של הפרט, לשמור על חיי מסחר תקינים, להגן על קיומם של יחסי אמון בשוק הפרטי, וכן להגן על חופש הרצון, חופש הבחירה וחופש הפעולה של הפרט.

בחינת **נסיבות ביצוע העבירה** באישום השישי מעלה כי הנאשם שילם לאחר 10,000 ₪ תמורת אופנוע שרכש ממנו, וזאת באמצעות שיק שגנב מבית המתלוננים על שם מר יונה, אשר המתלוננת הייתה מיופת חתימה עליו. לצד החומרה הטמונה במעשה זה ובנסיבותיו, יש לתת את הדעת לכך שבסופו של יום העסקה לרכישת האופנוע בוטלה, השיק הגנוב לא נפדה, והאופנוע הוחזר לבעליו.

בחינת **הענישה הנוהגת** מעלה כי בתי-המשפט נוהגים להטיל על מי שהורשע בעבירה של קבלת דבר במרמה (שלא בנסיבות מחמירות), עונשים מגוונים הנעים מענישה מוחשית אשר אינה כוללת רכיב של מאסר בפועל, ועד עונשי מאסר בפועל ממש. זאת, בין היתר בשים לב להיקף המרמה בה מדובר, רמת התחכום שהייתה כרוכה בכך, הנזק שנגרם, השאלה אם התלוו למעשה המרמה עבירות נוספות ועוד.

בהתחשב בערכים שנפגעו ובעוצמת הפגיעה בערכים אלה; בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירה; בהתחשב במדיניות הענישה הנוהגת; ובשים לב לעקרון ההלימה כעקרון מנחה בענישה; אני סבורה כי מתחם העונש ההולם לעבירה הנדונה במקרה דנן נע ממאסר קצר בפועל (אשר יכול וירוצה בעבודות שירות) ועד 10 חודשי מאסר בפועל.

16. מתחם העונש ההולם בגין כלל האישומים נשוא התיק העיקרי נע מ- 16 ועד 36 חודשי מאסר בפועל.

לא ראיתי, ואף לא התבקשתי, לחרוג מן המתחמים האמורים לקולא משיקולי שיקום, או לחומרה משיקולי הגנה על שלום הציבור.

התיק העיקרי - גזירת העונש המתאים

17. לצורך גזירת העונש בגדרי המתחמים שנקבעו, יש להתחשב בנסיבות שאין קשורות בביצוע העבירות כאמור בסעיף 40יא לחוק העונשין:

לקולא, שקלתי את הודאת הנאשם בעובדות כתב-האישום המתוקן במסגרת התיק העיקרי (וגם במסגרת התיק המצורף), את לקיחת האחריות שהתלוותה לכך וכן את הבעת החרטה שהביע הנאשם נוכח הפגיעה בקטינה ובבני משפחתה. בנוסף, ניתן משקל לנסיבותיו האישיות של הנאשם כפי שפורטו בתסקיר שירות המבחן ובטיעוני הסנגור לפניי, וכן לגילו הצעיר של הנאשם בעת ביצוע העבירות (כבן 19) והשתייכותו לקבוצת ה"בגירים-הצעירים".

לחובת הנאשם שקלתי את חומרת המעשים ונסיבות ביצועם. כמו כן, שקלתי את גורמי הסיכון עליהם עמד שירות המבחן בתסקירו, ואת העובדה ששירות המבחן התרשם כי הנאשם אינו בשל להליך טיפולי ונזקק לענישה קונקרטית ומוחשית בעניינו. אוסיף כי לנאשם הרשעה קודמת בגין גניבת טלפון נייד שבוצעה במרץ 2014 - חודשים בודדים לפני ביצוע העבירות נשוא התיק העיקרי. בגין אותה הרשעה, נדון הנאשם ביום 29.10.2014 לעונש של 45 ימי מאסר בפועל ומאסר מותנה (יוער כי המאסר המותנה הנ"ל אינו בר-הפעלה במקרה דנן, שכן הוא הוטל על הנאשם לאחר ביצוע העבירות הנדונות לפניי). הנה כי כן, אף שעברו הפלילי של הנאשם אינו מכביד, אין מדובר בהסתבכות ראשונה של הנאשם בפלילים. כל אלה במשקלם המצטבר, מצדדים בהשתת ענישה שיהיה בה בכדי להרתיע את הנאשם, וכן את הרבים, מפני הישנות המעשים.

18. בטרם סיום, ובהתאם לעקרון האחידות בענישה, אני רואה להתייחס לעונשו של תום, שותפו של הנאשם לביצוע מרבית העבירות בתיק העיקרי (אישומים ראשון עד רביעי).

עניינו של תום נדון לפני כב' הנשיא חן בת"פ (שלום ים) 22962-08-14. בגין חלקו בתיק העיקרי, הורשע תום לפי הודאתו לפני כב' הנשיא חן, בעבירות של התפרצות למקום מגורים; גניבה; ניסיון גניבת רכב; וכן 20 עבירות של הונאה בכרטיס חיוב. כמו כן, צירף תום ארבעה תיקים נוספים במסגרתם הורשע לפי הודאתו לפני כב' הנשיא חן, בעבירות של החזקת אגרופן שלא כדין; גניבה; קשירת קשר וגניבה; וכן תקיפה סתם. בגין מכלול העבירות האמורות, השית כב' הנשיא חן על תום עונש כולל של 23 חודשי מאסר בפועל, מאסרים מותנים ופיצוי כספי. יצוין כי ערעור שהגיש תום לבית-המשפט המחוזי בירושלים שהופנה כנגד חומרת העונש, נדחה (ראו: עפ"ג (ים) 2233-05-15 חן נ' מדינת ישראל (14.7.2015)).

תום היה נעדר עבר פלילי, בניגוד לנאשם שלפניי שכאמור קיימת לחובתו הרשעה קודמת בעבירת גניבה. כמו כן, עיון בכתב-האישום המתוקן בו הודה תום בתיק העיקרי, מעלה כי לא יוחסה לתום ידידות קודמת עם הקטינה. זאת, בניגוד לנאשם שלפניי שהודה כי היה ידיד של הקטינה ובכך ניצל לרעה את יחסי הידידות עמה ואת הכנסת האורחים בביתה, כדי לבצע את עבירות הרכוש בגין הורשע. כל אלה, נזקפים לחובת הנאשם ביחס לתום. יחד עם זאת, לא ניתן להתעלם מכך שתום הורשע בעבירות רבות יותר לפי חוק כרטיסי חיוב ביחס לנאשם שלפניי. כמו כן, תום צירף ארבעה תיקים והורשע במסגרתם בעבירות נוספות של רכוש ואלימות, אשר הנאשם שלפניי לא הורשע בהן. בנוסף, תום היה

בגיל 21 בעת ביצוע העבירות, בעוד הנאשם היה אותה עת קרוב לגיל 19.

19. באיזון בין השיקולים, אני בדעה כי ראוי שעונשו של הנאשם שלפניי יהיה פחות ביחס לעונש שנגזר על תום. בהתחשב ביתר השיקולים עליהם עמדתי, אני סבורה כי יש להעמיד את עונשו של הנאשם מעל הרף התחתון של מתחמי הענישה ההולמת כפי שנקבעו לעיל, ברבע התחתון. כמו כן, אראה להטיל על הנאשם מאסרים מותנים וכן פיצוי כספי לטובת המתלוננת.

סוף דבר

20. נוכח מכלול הטעמים האמורים, אני גוזרת על הנאשם כדלקמן:

א. 18 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו. יודגש כי אין לנכות את הימים בהם ריצה הנאשם עונש של 45 ימי מאסר בפועל שנגזרו עליו ביום 29.10.2014 בת"פ (י-ם) 57347-06-14.

ב. מאסר על תנאי לתקופה של 4 חודשים למשך שלוש שנים מיום השחרור ממאסר. התנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירת רכוש או מרמה מסוג עוון, או עבירה לפי חוק כרטיסי חיוב.

ג. מאסר על תנאי לתקופה של 7 חודשים למשך 3 שנים מיום השחרור ממאסר. התנאי הוא שהנאשם לא יבצע עבירת רכוש או מרמה מסוג פשע.

ד. מאסר על תנאי לתקופה של חודשיים למשך 3 שנים מיום השחרור ממאסר. התנאי הוא שהנאשם לא יבצע עבירה של הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287 לחוק העונשין.

ה. פיצוי למתלוננת, הגב' שדה, בסך 3,000 ₪. הפיצוי ישולם ב- 10 תשלומים חודשיים, שווים ורציפים החל מיום 10.12.2015 ובכל 10 לחודש לאחריו. לא ישולם אחד התשלומים במועדו, תעמוד יתרת הפיצוי לפירעון מיידי.

המאשימה תמסור במידי את פרטי המתלוננת למזכירות.

המזכירות תמציא העתק פרוטוקול זה לשירות המבחן למבוגרים.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, כ"ב אלול תשע"ה, 06 ספטמבר 2015, במעמד הצדדים.